

nervøs ved Tanken om den Sladder, der vilde opstaa i Anledning af det tidlige Tidspunkt for hendes Nedkomst. Der var i den Henseende sket en Forandring med hende, siden Per var kommen hjem. Hun havde før den Tid været alt for stolt af sin Kærlighed til at bryde sig synderlig om, at hendes ulovmæssige Hengivelse ikke vilde kunne dølgges. Nu, da hun saae mere nøgternt paa sin Brudgom, var det just hendes Stolthed, der led ved Tanken om i dette Forhold at blive Genstand for Folkesnakken.

Og dog var det mindre for sin egen Skyld end af Hensyn til Forældrene, at hun havde bestemt sig til ikke at rejse hjem igen, naar hun havde fulgt Per til England, men tage til et eller andet Sted i Tyskland, maaske til sin Veninde i Breslau, og der føde sit Barn. Men naar hun saa kom til at tænke paa, at hun jo maatte vente mere end et halvt Aar paa Begivenheden, var hun igen nærved at fortvivle af Utaalmodighed. — Og alligevel, hun skulde have baaret det altsammen uden at kny, dersom hun blot endnu havde haft den samme fulde Tilid til Per, som dengang de for halvtredje Maaned siden tog Afsked i Tyrol. Men siden Historien med Nanny var hun bleven utryg og anede Farer allevegne. Og hun kunde dog endnu mindre end nogensinde tænke paa at slippe ham. Med alt det, at hun nu saae ham i hans hele Skrøbelighed, holdt hun ikke en Smule mindre af ham, end da hendes Kritik endnu slumrede. Hendes Længsel efter ham kunde til Tider være saa stærk, at den forekom hende selv sygelig. Derfor gik hun nu i Almindelighed mere skjult med sine Følelser. Hendes Væsen overfor ham var bleven mere dæmpet, ogsaa naar de var alene. Hun kunde til Tider endog synes lunefuld. Men samtidig beherskede han hende saa fuldkomment, saa ganske eneraadigt, at det ofte syntes hende, som var der ikke længer den Ting, hun ikke vilde kunne tilgive ham.

— — Per standsede med eet deres Gang og saae paa sit Ur.

„Mon du ikke skal passe paa Toget? ... Ja, det er ikke Meningen, at jeg vil jage dig bort. Jeg er dig virkelig taknemmelig for, at du er kommen. Men du holder jo ikke af at komme for sent hjem. Og Klokken er otte nu.“

Hun saae op paa hans Ansigt, der stadig var blegt og fortrukket.

„Og hvad vil du saa?“

„Jeg maa til mit Arbejde ... Som du ser, derhenne paa Bor-